

The Life List
(Een bijzonder jaar)

Lori Nelson Spielman bij Boekerij:

The Life List (Een bijzonder jaar)

Vergeef me

Hou me vast

De dochters van Fontana

Lori Nelson Spielman

The Life List
(Een bijzonder jaar)

De laatste wens van haar moeder zet
haar leven op zijn kop...

Vertaald door Merel Leene

Eerder verschenen als *Een bijzonder jaar*

ISBN 978-90-492-0832-5

ISBN 978-94-023-2730-4 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Life List*

Oorspronkelijke uitgever: Bantam Books, New York

Vertaling: Merel Leene

Omslagontwerp: Miroslav Šokčić, bewerkt door

Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: Lind & Co

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2013 by Lori Nelson Spielman

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn ouders, Frank en Joan Nelson

‘Wie naar buiten kijkt, droomt;
wie naar binnen kijkt, wordt wakker.’

– Carl Jung

1

Stemmen uit de eetkamer zweven omhoog langs de walnoot-houten trap; onverstaanbaar, storend geroezemoes. Met trillende handen doe ik de deur achter me dicht. Mijn wereld wordt stil. Ik laat mijn hoofd tegen de deur zakken en haal een keer diep adem. In de kamer hangt nog altijd haar geur – Eau d’Hadrien en geitenmelkzeep. Haar ijzeren bed piept als ik erop kruip, een geluid net zo geruststellend als het getinkel van de windharp in haar tuin, of haar zijdezachte stem wanneer ze zegt dat ze van me houdt. Naar dit bed kwam ik toe toen ze het nog deelde met mijn vader, om te klagen over buikpijn of monsters onder mijn ledikant. Altijd mocht ik er van mam bij kruipen; dan hield ze me dicht tegen zich aan en fluisterde: ‘Er komt wel weer een blauwe hemel, mijn liefje, wacht maar af.’ En dan, als door een wonder, werd ik de volgende ochtend wakker en stroomden er linten van amberkleurig licht tussen mijn kanten gordijnen door.

Ik schop mijn nieuwe zwarte pumps uit en wrijf opgelucht over mijn voeten. Dan schuif ik een eindje achteruit om me tegen de gele Paisley-kussens te installeren. Dit bed ga ik houden, besluit ik. Wie het verder ook wil, dit is voor mij. Maar het stijlvolle oude huis van rode baksteen zal ik missen. ‘Het is net zo robuust als grootmama,’ zei mijn moeder altijd over haar huis. Toch is er voor mij nooit een huis of een mens geweest dat zo stevig was als grootmama’s dochter en mijn moeder: Elizabeth Bohlinger.

Plotseling schiet me iets te binnen. Terwijl ik mijn tranen probeer weg te knippen spring ik van het bed. Hierboven bewaarde ze hem ergens, dat weet ik. Maar waar? Ik gooi de deur van haar kledingkast open. Mijn handen graaien blindelings achter de designermantelpakjes en -jurkjes. Ik geef een ruk aan een

rek vol zijden bloesjes en ze schuiven als toneelgordijnen opzij. Daar is hij, liggend in haar schoenenrek als een baby in een kribbe. Een fles Krug, de afgelopen vier maanden stiekem apart gehouden in haar kast. Ze kocht de buitensporig dure fles toen we op de terugweg waren na haar eerste doktersbezoek en stopte hem thuis meteen weg, zodat hij niet zoek kon raken tussen de normale flessen beneden. De fles symboliseerde belofte, beweerde ze. Zodra haar behandelingen voorbij waren en ze weer gezond was verklaard, zouden zij en ik de kostelijke champagne openmaken om het leven en de wonderen daarvan te vieren.

Mijn vingers strijken over het zilverfolie en ik bijt op mijn lip. Ik kan deze champagne niet opdrinken. Hij was bedoeld voor een feestelijke toast, niet voor een rouwende dochter die nauwelijks sterk genoeg is om de lunch na de begrafenis uit te zitten.

Iets anders trekt mijn aandacht, weggestopt tussen de plek waar ik net de champagne vond en een paar suède loafers. Ik steek mijn hand ernaar uit. Het is een dun rood boekje – een dagboek, vermoed ik – dichtgebonden met een verschoten geel lint. Het leer van het omslag is gebarsten en verweerd. *Voor Brett*, heeft ze op een hartvormig cadeaukaartje geschreven. *Dit kun je beter bewaren voor een dag dat je je sterker voelt. Hef vandaag het glas op ons, lieverd. Wat een duo waren we. Liefs, mam.*

Met mijn vinger strijk ik over het handschrift, dat nooit zo netjes was als je van zo'n prachtige vrouw zou verwachten. Mijn keel doet pijn. Ondanks haar voortdurende verzekering dat alles goed zou aflopen, wist mijn moeder dat de dag zou aanbreken dat ik getroost moest worden. Voor vandaag heeft ze de champagne voor me nagelaten; en een stukje van haar leven, haar intieme gedachten en overpeinzingen, voor morgen.

Alleen kan ik niet tot morgen wachten. Starend naar het dagboek verlang ik er zo wanhopig naar om haar woorden nu al te lezen. Eén snelle blik, meer niet. Wanneer ik aan het gele lint trek, zie ik in gedachten mijn moeder voor me. Ze schudt haar hoofd en geeft me een vriendelijk standje vanwege mijn ongeduld. Ik kijk naar haar berichtje, waarin ze me zegt te wachten tot ik me

sterker voel, en word verscheurd tussen mijn eigen wens en die van haar. Uiteindelijk leg ik het dagboek opzij. ‘Voor jou,’ fluister ik na een snelle kus op het omslag, ‘zal ik wachten.’

Een klaaglijk geluid dat uit mijn borst ontsnapt, verscheurt de stilte. Ik sla een hand voor mijn mond om het tegen te houden, maar het is al te laat. Vooroverbuigend grijp ik naar mijn ribben en voel de fysieke pijn om mijn moeder. Hoe moet ik zonder haar ooit mijn weg door dit leven vinden? Er zit nog zoveel dochter in me.

Ik grijp naar de champagne. Met de fles tussen mijn knieën geklemd werk ik de kurk eraf. Die schiet dwars door de kamer en stoot een potje Kytril van mijn moeders nachtkastje. Haar pillen tegen de misselijkheid! Ik kruip naar het bed toe om de driehoekige tabletjes van de vloer op te rapen. Ik herinner me de eerste keer dat ik mam er een gaf nog goed. Ze had net haar eerste chemokuur achter de rug en was een en al stoerdoenerij, puur voor mij. ‘Echt, ik voel me prima. Ik heb menstruatiekrampen gehad die erger waren.’

Die avond overspoelde de misselijkheid haar als een vloedgolf. Ze nam een van de witte tabletjes en vroeg er later nog een. Terwijl ik naast haar lag, begon het medicijn gelukkig te werken, zodat ze kon slapen. Ik kroop dicht tegen haar aan, hier in dit bed, streek over haar haren en hield haar tegen me aan, precies zoals ze zo vaak voor mij had gedaan. Toen sloot ik vol wanhoop mijn ogen, waarna ik God smeekte om mijn moeder beter te maken.

Hij luisterde niet.

De pilletjes rollen van mijn handpalm het plastic medicijnpotje in. Met het dekseltje er los op zet ik het op de rand van het nachtkastje, dicht bij haar bed, zodat ze er gemakkelijk bij kan. Maar nee... Mam is er niet meer. Ze zal nooit meer een pilletje nemen.

Nu moet ik champagne. ‘Op jou, mam,’ fluister ik met gebroken stem. ‘Ik was er zo trots op om jouw dochter te zijn. Dat wist je, toch?’

Binnen de kortste keren begint de kamer om me heen te

draaien, maar de pijn wordt gelukkig minder. Ik laat de champagnefles op de vloer zakken en trek de sprei naar me toe. De koele lakens ruiken heel licht naar lavendel. Het voelt decadent om hier te liggen, ver weg van de menigte onbekenden een verdieping lager. Ik duik wat dieper onder de dekens en sta mezelf nog een moment van stilte toe voordat ik weer naar beneden ga. Eén minuutje nog...

Een luide klop wekt me uit mijn verdoving. Ik ga rechtop zitten. Het duurt een ogenblik voordat tot me doordringt waar ik ben... O nee, de lunch! Ik spring van het bed en ren naar de deur, maar struikel daarbij over de champagnefles. 'Au! O, shit!'

'Alles goed, Brett?' vraagt mijn schoonzus Catherine vanuit de deuropening. Voordat ik antwoord kan geven, hapt ze naar adem en schiet de kamer in. Ze hurkt voor het nat geworden kleed en tilt de fles op. 'Mijn hemel! Heb je nou een fles Clos du Mesnil 1995 omgegooid?'

'Een flink deel had ik al opgedronken.' Snel laat ik me naast haar zakken en dep het oosterse tapijt met de zoom van mijn jurk.

'Jemig, Brett. Die fles kost meer dan zevenhonderd dollar.'

'Uh-huh.' Ik hijs mezelf overeind en tuur naar mijn horloge, maar alle cijfers zijn wazig. 'Hoe laat is het?'

Ze strijkt haar zwarte linnen jurk glad. 'Bijna twee uur. De lunch wordt geserveerd.' Ze stopt een losse krul achter mijn oor. Hoewel ik toch ruim tien centimeter boven haar uitsteek, weet ze altijd het gevoel in me op te roepen dat ik haar slordige peuter ben. Half en half verwacht ik dat ze even aan haar vingers zal likken om daarna mijn kruintje plat te duwen. 'Je ziet er echt be-roerd uit, Brett,' zegt ze terwijl ze mijn parelketting recht hangt. 'Je moeder zou de eerste zijn om te vertellen dat je ondanks je verdriet voor jezelf moet zorgen.'

Dat is niet waar. Mijn moeder zou tegen me zeggen dat ik er leuk uitzie, zelfs nu mijn make-up is doorgelopen. Ze zou beweren dat de vochtigheid mijn lange kastanjebruine lokken juist goed heeft gedaan, in plaats van er een pluizig vogelnest van te

maken, en dat mijn opgezwollen, roodomrande ogen nog altijd de zielvolle bruine ogen van een dichter zijn.

Ik voel tranen opkomen en wend me af. Wie zal mijn zelfvertrouwen voortaan een oppepper geven, nu mijn moeder er niet meer is? Wanneer ik me buk om de lege fles op te rapen, begint de vloer te wiebelen en te kantelen. O nee! Ik zit op een zeilboot in het midden van een orkaan. Ik grijp het bed vast alsof het een reddingsvlot is en wacht tot de storm voorbijtrekt.

Met schuin gehouden hoofd neemt Catherine me onderzoekend op, terwijl ze met een perfect gemanicuurd nagel tegen haar onderlip tikt. 'Luister, schat, waarom blijf je niet gewoon hier? Ik breng wel een bordje naar boven.'

Hier blijven, m'n reet! Het is mijn moeders lunch. Ik moet naar beneden. Maar de kamer is onscherp, zodat ik mijn schoenen niet kan vinden. Ik draai rondjes. Wat zocht ik ook alweer? Pas als ik op blote voeten naar de deur strompel, herinner ik het me. 'Oké, schoenen. Kom, kom, waar jullie ook zijn.' Ik hurk op de vloer om onder het bed te turen.

Catherine grijpt me bij de arm en trekt me omhoog. 'Brett, hou daarmee op. Je bent dronken. Ik stop je in bed, dan kun je je roes uitslapen.'

'Nee!' Ik trek me los. 'Dit kan ik echt niet missen.'

'Dat kan heus wel. Je moeder zou niet willen dat je...'

'Ah, hier zijn ze.' Ik raap mijn nieuwe zwarte schoenen op en probeer mijn voeten erin te wurmen. Jemig, mijn voeten lijken in het afgelopen uur wel twee maten gegroeid.

Zo goed en zo kwaad als het gaat ren ik de gang op, mijn voeten half in en half buiten de pumps. Met beide armen uitgestrekt om niet te vallen strompel ik van de ene muur naar de andere, als het balletje in een flipperkast. Achter me hoor ik Catherine.

Haar stem is streng, maar ze praat zachtjes, alsof ze haar kaken op elkaar heeft geklemd. 'Brett! Blijf onmiddellijk staan!'

Ze is gek als ze denkt dat ik de begrafenislunch ga overslaan. Ik moet mijn moeder eren. Mijn prachtige, lieve moeder...

Intussen ben ik bij de trap, nog altijd verwoed bezig om mijn

gezwollen voeten in de barbieschoentjes te persen. Wanneer ik halverwege de trap ben, verzwik ik mijn enkel. 'Auauau!'

Onmiddellijk draait een zee van gasten, allemaal gekomen om mijn moeder de laatste eer te bewijzen, zich naar me om. Ik zie glimpen van verschrikte vrouwen die een hand voor hun mond slaan, en mannen die naar adem happen terwijl ze naar voren schieten om me op te vangen.

Ik land in een hoopje in de hal, mijn zwarte jurkje opgeschoven tot halverwege mijn bovenbeen en met één schoen minder.

Ik word wakker van het geluid van kletterende borden. Nadat ik wat spuug uit mijn mondhoek heb geveegd, ga ik rechtop zitten. Mijn kloppende hoofd voelt zwaar en wazig. Ik knipper een paar keer met mijn ogen en kijk dan om me heen. Blijkbaar ben ik in mijn moeders huis. Mooi. Zij heeft vast wel een aspirientje voor me. De woonkamer is in schaduwen gehuld, zie ik, en allerlei mensen zijn bezig met het opstapelen van borden en glazen in bruine plastic bakken. Wat is er aan de hand? Dan komt het met een enorme dreun bij me binnen. Mijn adem stukt in mijn keel en ik sla een hand voor mijn mond. Alle pijn, elk flintertje angst en verdriet dringt weer naar binnen.

Mij is verteld dat een lang gevecht tegen kanker erger is dan een korte strijd, maar ik weet niet zeker of dat ook geldt voor de nabestaanden. Mijn moeders diagnose en haar dood volgden elkaar zo snel op dat het bijna onwerkelijk lijkt, als een nachtmerrie waar ik straks met een kreet van opluchting uit zal ontwaken. In plaats daarvan is het me al veel te vaak gebeurd dat ik de tragedie bij het wakker worden vergeten was, waarna ik het verlies keer op keer moest herbeleven, net zoals Bill Murray in *Groundhog Day*. Zal het ooit normaal voelen om het te moeten doen zonder de enige persoon die onvoorwaardelijk van me hield? Zal ik ooit aan mijn moeder kunnen denken zonder kramp in mijn borst?

Terwijl ik over mijn kloppende slapen wrijf, komen er in korte flitsen wazige beelden binnen, die samen het vernederende fiasco op de trap oproepen. Ik wil dood.

‘Hé, slaapkop.’ Shelley, mijn andere schoonzus, loopt naar me toe met de drie maanden oude Emma in haar armen.

‘O nee...’ kreun ik. Ik laat mijn hoofd in mijn handen zakken. ‘Wat ben ik toch een idioot.’

‘Waarom? Denk je dat je de enige bent die wel eens aangeschoten is geweest? Hoe is het met je enkel?’

Ik til de zak met bijna gesmolten ijs van mijn enkel en draai rondjes met mijn voet. ‘Komt wel goed.’ Dan schud ik mijn hoofd. ‘Het geneest vast een stuk sneller dan mijn ego. Hoe kon ik mam dit aandoen?’ Nadat ik de zak ijswater op de vloer heb laten ploffen, hijs ik mezelf op van de bank. ‘Hoe erg was ik, Shel, op een schaal van een tot tien?’

Ze maakt een wegwerpgebaar. ‘Ik heb tegen iedereen gezegd dat je uitgeput was. En ze slikten het nog ook. Het was een gemakkelijke smoes, aangezien je eruitzag of je in geen weken een oog dicht had gedaan.’ Ze kijkt op haar horloge. ‘Luister, Jay en ik vertrekken zo. Het is al na zevenen.’

Vanuit de hal zie ik Jay gehurkt voor hun zoontje van drie zitten. Hij propt Trevors armpjes in een felgeel regenjasje waarin het ventje eruitziet als een miniatuurbrandweerman.

Trevors helderblauwe ogen vinden de mijne en hij piept: ‘Tante Bwett!’

Mijn hart slaat een slag over. Stiekem hoop ik dat mijn neefje de r nooit leert uitspreken. Ik loop naar hem toe en woel even door zijn haar. ‘Hoe is het met mijn grote jongen?’

Jay drukt het knoopje van Trevors kraag dicht en komt over-eind. ‘Ha, daar is ze weer.’ Ondanks de kraaienpootjes naast zijn brede grijs ziet mijn broer er eerder uit als zesentwintig dan als de zesendertig die hij is. Hij slaat een arm om me heen. ‘Lekker dutje gedaan?’

‘Het spijt me zo.’ Ik wrijf een klontertje mascara van mijn onderste ooglid.

Hij drukt een kus op mijn voorhoofd. ‘Geef niks. We weten allemaal dat het voor jou het moeilijkste is.’

Wat hij bedoelt, is dat ik de enige van de drie Bohlinger-kin-

deren ben die nog niet getrouwd is, degene zonder eigen gezin. Ik leunde het meest op mam. Mijn broer heeft medelijden met me.

‘We hebben allemaal verdriet,’ zeg ik terwijl ik me terugtrek.

‘Maar jij was haar dochter.’ Dat is mijn oudste broer, Joad. Hij komt de hoek omgelopen, zijn magere gestalte verborgen achter een kolossaal bloemstuk. Anders dan Jay, die zijn dunner wordende lokken strak naar achteren kamt, scheert Joad zijn hoofd helemaal kaal. Gecombineerd met zijn montuurloze bril geeft het hem een grootstedse, artistieke look. Hij draait zich opzij en kust me op mijn wang. ‘Jullie twee hadden een speciale band. Jay en ik zouden het zonder jou nooit hebben gered, zeker niet tegen het einde.’

Dat is waar. Toen mijn moeder vorig voorjaar te horen kreeg dat ze eierstokkanker had, was ik degene die haar ervan overtuigde dat we de ziekte samen zouden overwinnen. Ik was degene die na de operatie voor haar zorgde, degene die naast haar zat na elke chemokuur, degene die stond op een second opinion, en daarna zelfs nog een derde. En toen alle specialisten het erover eens bleken dat haar vooruitzichten slecht waren, was ik degene die bij haar was op de dag dat ze besloot om met de afschuwelijke behandelingen te stoppen.

Jay knijpt in mijn hand. In zijn blauwe ogen schitteren de tranen. ‘We zijn er voor je. Dat weet je toch?’

Ik knik en haal een zakdoekje uit mijn zak.

Shelley onderbreekt ons stille verdriet wanneer ze met Emma’s autozitje de hal in komt lopen. Ze wendt zich tot Jay. ‘Schat, zou jij die vetplant willen pakken die mijn ouders hebben gestuurd?’ Ze kijkt even naar Joad en dan naar mij. ‘Jullie willen hem niet, toch?’

Joad knikt naar de botanische tuin in zijn armen, alsof ze die gemist zou kunnen hebben. ‘Ik heb de mijne al.’

‘Neem maar,’ zeg ik, stomverbaasd dat iemand zich druk maakt om een plant terwijl onze moeder net gestorven is.

Mijn broers en hun echtgenotes schuifelen mijn moeders huis

uit, de mistige septemberavond in, terwijl ik de palissanderhouten deur voor ze openhoud, zoals mam dat altijd deed.

Catherine is de laatste die langsloopt, druk bezig het Hermès-sjaaltje in haar suède jasje te stoppen. ‘Tot morgen.’ Ze drukt een roze lipstickkus op mijn wang.

Ik kreun. Alsof besluiten wie welke plant krijgt nog niet leuk genoeg is, zullen morgenochtend om halfelf al mams bezittingen onder haar kinderen worden verdeeld; de uitreiking van de Bohlinger Awards. Over enkele uren zal ik directeur van Bohlinger Cosmetics én Catherines baas worden – en van beide functies ben ik allerminst zeker of ik die wel aankan.

De stormachtige hemel van gisteravond is opengebroken en heeft plaatsgemaakt voor een wolkenloze blauwe ochtendlucht. Een goed voorteken, besluit ik. Vanaf de achterbank van een Lincoln-limousine staar ik naar het witte schuim langs de oever van het Lake Michigan en oefen in gedachten wat ik zal zeggen. *Wauw, ik ben onder de indruk. Wat een eer. Mam kan ik natuurlijk nooit vervangen, maar ik zal mijn uiterste doen om het bedrijf verder te brengen.*

Mijn hoofd bonkt en opnieuw vervloek ik mezelf dat ik die stomme champagne heb opgedronken. Wat dacht ik eigenlijk? Ik voel me beroerd – en niet alleen fysiek. Hoe kon ik mijn moeder dat aandoen? En hoe kan ik ooit verwachten dat mijn broers me nu nog serieus nemen? Ik pak mijn poederdoosje uit mijn tas om mijn wangen bij te werken. Vandaag moet ik er competent en zelfverzekerd uitzien. Zoals dat hoort bij een CEO. Mijn broers moeten weten dat ik het bedrijf aankan, ook al heb ik mijn alcoholgebruik niet altijd in de hand. Zullen ze trots zijn op hun jongere zusje, dat op haar vierendertigste de stap maakt van marketingmanager naar directeur van een groot bedrijf? Ik denk van wel, ondanks het debacle van gisteren. Ze hebben ieder hun eigen carrière en afgezien van hun aandelen hebben ze weinig bemoeienis met het familiebedrijf. En Shelley is logopedist en een drukbezette moeder. Haar maakt het geen klap uit wie het bedrijf van haar schoonmoeder leidt.

Het is Catherine voor wie ik bang ben.

Als afgestudeerde aan het prestigieuze Wharton, de business-school van de universiteit van Pennsylvania, en lid van het olympische team synchroonzwimmers van 1992 heeft mijn schoonzus de hersens, het doorzettingsvermogen én het competitieve karakter om drie bedrijven tegelijk te runnen.

De afgelopen twaalf jaar was ze adjunct-directeur van Bohlinger Cosmetics en de rechterhand van mijn moeder. Als Catherine er niet geweest was, zou Bohlinger Cosmetics een klein maar goedlopend thuisbedrijfje zijn gebleven. Toen Catherine aan boord stapte, wist ze mijn moeder zover te krijgen dat ze haar lijn uitbreidde. Begin 2002 kreeg ze lucht van Oprah Winfreys plan om een aflevering van haar show te maken die *My Favorite Things* zou gaan heten. Eenentwintig weken lang stuurde Catherine prachtig ingepakte pakketjes van de biologische zeepjes en lotions naar de Harpo-studio's, vergezeld van foto's en artikelen over het honderd procent natuurlijke, milieuvriendelijke bedrijf. Juist toen ze bezig was de tweeëntwintigste zending klaar te maken, belde Harpo. Oprah had het biologische gezichtsmasker met zwarte thee en grapefruitpitjes van Bohlinger gekozen als een van haar favoriete producten.

De aflevering werd uitgezonden, waarna de zaken een enorme vlucht namen. Plotseling wilde elke beautysalon en elk chiquere warenhuis de spullen van Bohlinger in huis hebben. In de eerste zes maanden verviervoudigde de productie. Drie grote cosmetica-bedrijven boden gigantische bedragen om het hele bedrijf over te nemen, maar Catherine overtuigde mijn moeder ervan dat ze niet moest verkopen. In plaats daarvan opende ze winkels in New York, Los Angeles, Dallas en Miami, om vervolgens twee jaar later uit te breiden naar de buitenlandse markt. Hoewel ik natuurlijk graag denk dat mijn gewiekste marketingstrategie er iets mee te maken had, is het feit dat het bedrijf een miljoenenonderneming werd vooral te danken aan Catherine Humphries-Bohlinger.

Er valt niet aan te ontkomen. Catherine is de koningin en als

marketingmanager ben ik een van haar trouwe werksterbijen. Straks zullen binnen enkele minuten de rollen worden omgekeerd. Ik zal Catherines baas zijn, en de gedachte alleen al jaagt me de stuipen op het lijf.

Afgelopen juni, toen mijn moeder midden in haar behandeling zat en haar aanwezigheid op het kantoor van Bohlinger Cosmetics een zeldzaamheid was geworden, riep Catherine me bij zich. 'Het is belangrijk dat je ook de fijne kneepjes van het zaken-doen leert, Brett,' zei ze. Ze zat keurig rechtop achter haar kersenhouten bureau, haar handen ineengevouwen voor zich. 'Hoe graag we het ook zouden ontkennen, onze levens staan op het punt te veranderen. Je zult je op je nieuwe rol moeten voorbereiden.'

Ze dacht dat mijn moeder doodging! Hoe kon ze van het slechtste scenario uitgaan? Maar Catherine was een realist en had zelden ongelijk. Er ging een koude rilling door me heen.

'Natuurlijk zullen in het geval van je moeders dood al haar aandelen naar jou gaan. Jij bent tenslotte haar enige dochter en de enige van haar kinderen die in het bedrijf zit. Bovendien ben je al langer dan wie ook haar zakenpartner.'

Ik voelde een brok in mijn keel. Mijn moeder schepte er altijd over op dat ik al bij het bedrijf kwam toen ik nog luiers droeg. Ze hees me in een draagzak en daar gingen we, haar zeepjes en lotions verkopen aan winkels in de buurt of op boerenmarkten.

'En als meerderheidsaandeelhouder,' vervolgde Catherine, 'heb je recht op haar positie van CEO.'

Iets in haar koele, beheerste toon maakte dat ik me afvroeg of ze baalde. En wie zou het haar kwalijk nemen? De vrouw was briljant. En ik... ik was alleen toevallig Elizabeths dochter.

'Ik zal je helpen om je erop voor te bereiden. Niet dat je niet al voorbereid bent.' Ze klikte haar computeragenda open. 'Wat dacht je ervan om morgenochtend te beginnen, om acht uur precies.' Het was geen vraag. Het was een bevel.

En dus schoof ik elke ochtend een stoel bij Catherines bureau en luisterde terwijl ze me alles uitlegde over zakentransacties met het buitenland, internationale belastingregels en de dagelijkse

gang van zaken binnen het bedrijf. Ze stuurde me naar een seminar van een week aan de business-school van Harvard, bracht me de meest recente managementtechnieken bij en gaf me op voor onlineworkshops over allerlei onderwerpen, van het stroomlijnen van budgetten tot werknemerrelaties. Hoewel ik me vaak nogal overdonderd voelde, overwoog ik geen moment om me terug te trekken. Het is een eer voor me om de kroon te mogen dragen die eens van mijn moeder is geweest. Ik hoop alleen dat mijn schoonzus straks geen hekel krijgt aan alle keren dat haar hulp gevraagd zal worden bij het oppoetsen ervan.

Mijn moeders chauffeur zet me af bij Randolph Street 200 en ik staar omhoog naar de constructie van graniet en staal, het Aon Center in Chicago. Kantoorruimte in dit gebouw moet buitensporig duur zijn. Het is wel duidelijk dat mams advocaat geen onbenul is. Ik ga op weg naar de eenendertigste verdieping en precies om halfelf leidt Claire, een aantrekkelijke roodharige vrouw, me naar het kantoor van meneer Midar, waar mijn broers en hun echtgenotes al om de rechthoekige mahoniehouten tafel zitten.

‘Kan ik wat koffie voor u halen, mevrouw Bohlinger?’ vraagt ze. ‘Of misschien thee? Een flesje water?’

‘Nee, bedankt.’ Nadat ik een stoel naast Shelley heb gevonden kijk ik om me heen.

Het kantoor van meneer Midar is een indrukwekkende combinatie van oud en nieuw. De ruimte zelf ademt moderniteit, een en al marmer en glas, maar de sfeer wordt verzacht door oosterse tapijten en een paar opvallende antieke meubelstukken. Het heeft een geruststellende helderheid tot effect.

‘Mooie plek,’ merk ik op.

‘Vind je niet?’ zegt Catherine van de andere kant van de tafel. ‘Ik ben gek op Stone.’

‘Ik ook. En er zit hier genoeg graniet in om een steengroeve te beginnen.’

Ze grinnikt, alsof ik een dreumes ben die zojuist een mopje heeft verteld. ‘Ik zei niet steen, maar Stone. Edward Durell Stone. Hij was de architect van dit gebouw.’

‘O, oké.’ Is er dan niets wat deze vrouw niet weet? In plaats van dat ik onder de indruk raak van Catherines intelligentie, voel ik me juist dom. Haar kracht maakt dat ik me zwak voel, en haar competentie reduceert me tot de nutteleloosheid van corrigerend ondergoed om het achterwerk van Victoria Beckham. Ik houd echt van Catherine, maar het is een liefde die wordt gekleurd door een gevoel van intimidatie. Of dat het resultaat is van mijn eigen onzekerheid of van Catherines arrogantie zou ik niet kunnen zeggen. Mam zei ooit tegen me dat ik minstens zoveel hersens heb als Catherine, maar slechts een fractie van haar zelfvertrouwen. En vervolgens fluisterde ze: ‘Godzijdank, mag ik wel zeggen.’ Het was de enige keer dat ik mam ooit iets negatiefs over Catherine de Grote heb horen zeggen, maar die ene, ongecensureerde uitspraak biedt me enorm veel troost.

‘Het is oorspronkelijk gebouwd voor de Standard Oil Company,’ vervolgt ze, alsof mij dat iets kan schelen. ‘In drieënzeventig, als ik me niet vergis.’

Jay rolt zijn stoel iets naar achteren zodat hij buiten Catherines gezichtsveld zit, en gaapt overdreven.

Maar Joad lijkt te genieten van het gewauwel van zijn vrouw. ‘Heel goed, lieverd. Het op twee na hoogste gebouw in Chicago.’ Hij kijkt zijn echtgenote aan alsof hij bevestiging zoekt. Hoewel mijn grote broer zelf een zeer gewaardeerde jonge architect is, voel ik dat ook hij enigszins wordt geïntimideerd door de enorme power van de vrouw met wie hij getrouwd is. ‘Alleen de Trump Tower en de Willis Tower zijn hoger.’

Catherine kijkt me aan. ‘De Willis Tower... Je weet wel, die vroeger de Sears Tower heette?’

‘De Sears Tower?’ vraag ik, terwijl ik met een zogenaamd verwarde blik over mijn kin strijk. ‘Waar zou een warenhuis als Sears een hele wolkenkrabber voor nodig hebben?’

Aan de andere kant van de tafel zit Jay te grijnzen.

Catherine staart me echter aan alsof ze niet zeker weet of dat een grapje was. Dan gaat ze verder met haar les. ‘Dit gebouw heeft drieëntachtig verdiepingen boven de grond en...’

Het spelletje Trivial Pursuit eindigt wanneer de deur opengaat en een lange, slordig uitzierende man enigszins buiten adem de kamer binnen komt rennen. Hij lijkt een jaar of veertig. Hij komt met zijn vingers door zijn donkere haar en trekt zijn das recht. 'Hallo allemaal,' roept hij terwijl hij naar de tafel loopt. 'Ik ben Brad Midar. Sorry dat ik u heb laten wachten.' Hij beent om de tafel heen en geeft ons allemaal een hand, terwijl wij ons om de beurt aan hem voorstellen. Zijn intense blik wordt enigszins verzacht door zijn iets naar voren stekende voortanden, die hem een authentieke, jongensachtige charme geven.

Ik vraag me af of mijn broers hetzelfde denken als ik. Waarom heeft onze moeder deze jonge vent in de arm genomen – een totaal onbekende – en niet meneer Goldblatt, die al jaren de advocaat van de familie is?

'Ik kom net van een vergadering aan de andere kant van de stad.' Midar gaat op de stoel aan het hoofd van de tafel zitten, schuin naast mij. 'Ik had niet verwacht dat het zo zou uitlopen.' Hij laat een dossiermap op tafel vallen.

Ik kijk even naar Catherine, die met pen en papier klaarzit om aantekeningen te maken, en krimp ineen. Waarom heb ik er niet aan gedacht om notities te maken? Hoe moet ik ooit een heel bedrijf leiden als ik niet eens kan onthouden dat ik een schrijfblok moet meenemen?

Brad Midar schraapt zijn keel. 'Laat ik beginnen met te zeggen hoezeer ik meeleeft met uw verlies. Ik mocht Elizabeth erg graag. We hebben elkaar pas in mei voor het eerst ontmoet, vlak nadat ze haar diagnose te horen had gekregen, maar op de een of andere manier voelt het alsof ik haar jarenlang heb gekend. Gisteren bij de lunch kon ik niet lang blijven, maar ik ben wel naar de begrafenis geweest. En daarbij denk ik zelf graag dat ik er was als haar vriend, niet als haar advocaat.'

Ik mag hem meteen, deze drukke advocaat die de tijd heeft gevonden om naar mijn moeders begrafenis te komen; een vrouw die hij pas zestien weken kende. Even denk ik aan de advocaat in mijn leven: mijn vriend Andrew, die mijn moeder al vier jaar

kent, maar geen ruimte in zijn agenda kon maken om bij de lunch van gisteren aanwezig te zijn. Ik negeer de pijn in mijn borst. Hij zat midden in een proces, tenslotte. En hij wist zich wel vrij te maken voor de begrafenis.

‘Dat gezegd hebbende,’ gaat Midar verder, ‘ben ik zeer vereerd dat ik haar nalatenschap mag afwikkelen.’

Een uur later zitten mijn moeders favoriete goede doelen een stuk beter in de slappe was, en Jay en Joad Bohlinger hebben genoeg geld op hun naam staan om de rest van hun leven in ledigheid door te brengen. Hoe heeft mam zoveel rijkdom weten te vergaren?

‘Brett Bohlinger zal haar erfdeel op een later tijdstip ontvangen.’ Midar zet zijn leesbril af en kijkt me aan. ‘Hierbij staat een sterretje. Dat leg ik u later uitgebreider uit.’

‘Oké,’ zeg ik, terwijl ik me letterlijk op het hoofd krab. Waarom zou mam me mijn deel van de erfenis niet vandaag geven? Misschien heeft ze het uitgelegd in dat rode dagboekje dat ze voor me heeft achtergelaten. En dan begint het me te dagen. Ik krijg het hele bedrijf, dat op dit moment miljoenen waard is. Alleen God weet hoe het onder mijn leiding verder zal gaan. Een doffe pijn klopt in mijn slapen.

‘Het volgende punt is het huis van uw moeder.’ Nadat hij zijn leesbril weer op zijn neus heeft gezet zoekt hij de juiste plek in het document. *‘North Astor Street nummer 113, plus de gehele inboedel, dient twaalf maanden lang intact te blijven. Noch het huis zelf, noch de spullen die zich daarin bevinden, mogen gedurende deze periode verkocht of verhuurd worden. Mijn kinderen mogen in het huis wonen, maar niet langer dan dertig aaneengesloten dagen, en het staat hun vrij persoonlijk gebruik te maken van alle spullen.’*

‘Serieus?’ Joad staart Midar aan. ‘We hebben allemaal ons eigen huis. Er is geen enkele reden om dat van haar aan te houden.’

Terwijl ik mijn wangen voel branden richt ik al mijn aandacht op mijn nagelriemen. Blijkbaar denkt mijn broer dat ik mede-eigenaar ben van de loft die ik met Andrew deel. Hoewel ik er al woon sinds Andrew het drie jaar geleden kocht, en ik er boven-

dien meer geld in heb geïnvesteerd dan hij, staat mijn naam niet op de akte. Technisch gesproken is het van hem. En dat vind ik best, min of meer. Geld is voor mij nooit echt belangrijk geweest, niet zoals voor Andrew.

‘Broertje, het is mams testament,’ zegt Jay op zijn gebruikelijke, goedgehumeurde toon. ‘We moeten haar wensen respecteren.’

Joad schudt zijn hoofd. ‘Nou, het is idioot. Twaalf maanden belachelijk hoge belastingen. En dan heb ik het nog niet over het onderhoud van die ouwe kast.’

Ik schud mijn hoofd. Joad heeft het temperament van onze vader geërfd: besluitvaardig, pragmatisch en gespeend van elke sentimentaliteit. Soms is zijn ongevoeligheid heel handig, zoals vorige week toen we de begrafenis moesten regelen. Vandaag voelt het respectloos. Als Joad het voor het zeggen had, zou hij waarschijnlijk nog voor het einde van de dag een bord TE KOOP in mams voortuin zetten, en een container op de oprit laten plaatsen. In plaats daarvan krijgen we alle tijd om haar spullen uit te zoeken en zorgvuldig afscheid te nemen van stukjes van haarzelf, een voor een. Naar Andrews smaak is het vast veel te traditioneel, maar het zou zelfs kunnen dat een van mijn broers besluit om haar geliefde huis toch te houden.

In hetzelfde jaar dat ik naar de universiteit ging, kocht mam het enigszins vervallen herenhuis tijdens een executieverkoop. Mijn vader vond het maar niets en zei dat ze niet goed wijs was om zich zo’n enorm project op de hals te halen. Maar hij was inmiddels haar ex-man. Mam was vrij om haar eigen keuzes te maken. Ze keek door de verrotte plafonds en stinkende vloerbedekking heen en zag iets magisch. Het kostte jaren van hard werken en zelfopoffering, maar uiteindelijk wierpen haar visie en geduld hun vruchten af. Tegenwoordig is het negentiende-eeuwse pand in Gold Coast, een van de meest gewilde buurten van Chicago, een pronkstuk. Mijn moeder, dochter van een staalarbeider, zei altijd gekscherend dat ze net Louise Jefferson was, de buurvrouw uit *All in the Family* die zo trots was dat zij, iemand uit Gary, Indiana, nu ‘op stand woonde’. Ik wou dat mijn